

ΚΟΣΤΑΣ
ΚΡΟΜΜΥΔΑΣ

Ο ΤΡΟΠΟΣ
ΠΟΥ ΛΕΣ
Τ' ΟΝΟΜΑ
ΜΟΥ

Όλοι οι χαρακτήρες του βιβλίου -ή, μάλλον, σχεδόν όλοι- είναι φανταστικοί και οποιαδήποτε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα είναι συμπτωματική! Για τις ανάγκες της αφήγησης έχουν γίνει αλλαγές στην αρχιτεκτονική αλλά και στη γεωγραφία των τόπων στους οποίους εξελίσσεται η πλοκή.

ΟΡΕΙΝΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Μοναξιά... ούτε θυμάμαι για πόσο καιρό αντηχούσε βαθιά μέσα μου το άβολο αίσθημά της που από χρόνια με είχε κυριεύσει. Η ζωή μου με ιλιγγιώδη ταχύτητα διάβαινε προς την πέμπτη δεκαετία της, σέρνοντας μαζί και όλους εκείνους που έκαναν τη μοναχικότητά μου δυσβάσταχτη· και όταν λέω *η ζωή*, εννοώ τους μήνες και τα χρόνια, γιατί οι στιγμές κυλούσαν βασανιστικά αργά.

Κοίταζα τον άνδρα μου, τον Στέλιο, να κάθεται σκυμμένος πάνω από το κινητό του. Απορροφημένος εδώ και ώρα και αποκομμένος από μένα και απ' ό,τι συνέβαινε γύρω μας. Διέκοπτε μόνο όταν κάποιος τον χαιρετούσε ή όταν ήρθε το φαγητό, ενώ όλο το υπόλοιπο διάστημα συνέχιζε να συνομιλεί με τους φίλους του, χαμογελώντας κάθε τόσο με κάποια από τα βίντεο που του έστελναν.

Αν έκρινα από τον τρόπο που έστρεφε την οθόνη έτσι ώστε να μην τη βλέπω, προφανώς το περιεχόμενο ήταν αρκετά πικάντικο. Τουλάχιστον κάτι τον ευχαριστούσε.

Στη στρογγυλή ροτόντα όπου καθόμασταν με άλλα τρία ζευγάρια, καλεσμένοι και εκείνοι στον γάμο των κοινών μας φίλων από το χωριό του Στέλιου, τα Σκιούπια, επικρατούσε ένα και μόνο πράγμα: αποξένωση. Από τη μια, τα σώματά μας καταλάμβαναν τον ίδιο χώρο, ενώ από την άλλη,

καθένας μας ταξίδευε κάπου αλλού, βυθισμένος την περισσότερη ώρα στον μικρόκοσμο της επικοινωνίας μέσα από την οθόνη του τηλεφώνου.

Απέναντί μου μια γυναίκα –με την οποία δεν είχαμε συστηθεί καν– από την ώρα που ήρθαμε, είχε κάνει πάνω από δέκα αναρτήσεις και το μόνο που την άκουσα να την απασχολεί, ήταν τα φίλτρα που χρησιμοποιούσε. Δίνοντας εντολή στον άνδρα της να τη βγάζει φωτογραφίες, του φώναζε κάθε τόσο γελώντας *Μη με βγάλεις χοντρή*, αναγκάζοντας τον κακόμοιρο να ψάχνει την πιο ιδανική γωνία που θα έκοβε κιλά από το ασφυκτικά κλεισμένο στο στενό φόρεμα κορμί της.

Μετά έπιανε δουλειά εκείνη, επιλέγοντας φίλτρα που θα την παρουσίαζαν είκοσι χρόνια νεότερη, και μας τα έδειχνε λες και δεν βλέπαμε την πραγματική εικόνα μπροστά μας. Ματαιοδοξία, αυταρέσκεια, ανασφάλεια, ανάγκη για επιβεβαίωση και άρνηση της πραγματικότητας... Πόση θλίψη μου προκαλούσαν όλα αυτά.

Ολόκληρο το καλοκαίρι είχα κάνει όλες κι όλες δύο δημοσιεύσεις και αυτό μου φαινόταν ήδη πολύ. Αργά και βασανιστικά αυτά τα μαραφέτια, όπως αποκαλούσε η μητέρα μου τα έξυπνα κινητά, μας έτρωγαν τη ζωή.

Έπινα το κρασί μου και κοίταζα τους νεόνυμφους να χορεύουν στην αυτοσχέδια πίστα σαν να μην υπήρχε αύριο. Από τη μια τους χαιρόμουν, και από την άλλη αναρωτιόμουν αν ήταν αληθινή αυτή η έξαρση χαράς ή οφειλόταν απλώς στην ανάγκη να δείξουν στους άλλους ότι το απολάμβαναν. Η χαρά στα πρόσωπά τους θα διαρκούσε πραγματικά ή ήταν τόσο φευγαλέα όσο ένα φωτογραφικό στιγμιότυπο;

Οι καλεσμένοι τους επευφημούσαν και κάποιοι έρριχναν

τη νύφη με χαρτονομίσματα. Πίστευα πως θα είχε σταματήσει αυτό το κακόγουστο έθιμο, αλλά όχι. Με αξιοζήλευτη φροντίδα ένα από τα παρανυφάκια μάζευε από το πάτωμα τα χρήματα μέσα σε ένα καλάθκι, λες και ήταν λουλούδια στο δάσος. Αμέσως θυμήθηκα τον δικό μας γάμο πολλά χρόνια πριν, όπου είχε συμβεί κάτι παρόμοιο. Με τη μόνη διαφορά πως τα χαρτονομίσματα εμένα μου τα καρφίτσωσαν πάνω στο νυφικό, κάνοντάς το να μοιάζει με πανοπλία.

Ξαφνιάστηκα με τον ενθουσιασμό που επικράτησε για ένα τραγούδι που μπήκε και έκανε τους περισσότερους να ανέβουν στην πίστα. Από περιέργεια κατάφερα να απομονώσω μερικούς στίχους:

*Θέλω στο πρόσωπο να είναι δεκάρι
θέλω το σώμα της να μοιάζει με οχτάρι.*

Όσο κι αν έκανα προσπάθεια να καταλάβω για ποιον λόγο σε γάμο έβαζαν ένα τέτοιο κομμάτι που υποτιμούσε τις γυναίκες, δεν τα κατάφερα. Οι επόμενοι στίχοι ήταν στο ίδιο και χειρότερο πνεύμα, και παρ' όλα αυτά όλοι χόρευαν κουνώντας τα κορμιά τους στον ακατάσχετα εκνευριστικό ρυθμό, αδιαφορώντας για τα μηνύματα που περνούσε το συγκεκριμένο τραγούδι. Ήταν κι αυτό μια τρανή απόδειξη του πόσο επιφανειακά απολάμβαναν ορισμένοι τη ζωή τους χωρίς να εμβαθύνουν. Με εκείνον τον μαγικό τρόπο που ήξερα καλά, απομόνωσα τον χώρο και τον χρόνο κοιτάζοντας πάλι το ολόγιομο φεγγάρι, ενώ το μυαλό μου άρχισε για μια ακόμη φορά να ταξιδεύει στα δικά μου μοναχικά μονοπάτια.

Το να είσαι μόνος όντας μέσα σε σχέση είναι ίσως ένα από το πιο άβολα συναισθήματα, μιας και αυτό το δέσιμο

είναι το πιο δυνατό που μπορεί να υπάρξει μεταξύ δυο ανθρώπων. Τι γίνεται όμως όταν αισθάνεσαι παντελώς απομονωμένος και αποσυνδεδεμένος από τον άλλον;

Γι' αυτό οι άνθρωποι έρχονται κοντά, μένουν μαζί και στο τέλος παντρεύονται. Για να συνδεθούν και να μοιραστούν στιγμές, τα πάθη τους, τις αδυναμίες τους και ό,τι άλλο άσχημο ή όμορφο προκύψει. Γιατί πολλά όμορφα πράγματα αποκτούν άλλη διάσταση όταν τα μοιράζεσαι· όταν ο άλλος δίπλα σου είναι κομμάτι αυτού που ζεις.

Αναπολώντας τον δικό μου γάμο και παρατηρώντας τους άλλους γύρω μου, συνειδητοποίησα πως τα δράματα ξεκινούν αθόρυβα, αλλά η ημέρα του μυστηρίου αποτελεί για πολλούς ορόσημο και ένδειξη του πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα.

Η γιαγιά μου έλεγε ότι τα δύσκολα στον έγγαμο βίο ξεκινούν όταν μετά τα γλέντια το ζευγάρι πάει σπίτι του και κλείνει την πόρτα. Εξιστορούσε επίσης με τον δικό της τρόπο πώς οι υποσχέσεις της αιώνιας αγάπης και τα σχέδια για την κοινή ζωή, αν δεν δουλευτούν χρόνο με τον χρόνο, θαμπώνουν και χάνονται.

Όχι απότομα, αλλά υπόγεια, σαν σαράκι που ξεκινάει τη δουλειά του ύπουλα κατατρώνοντας τις καλές στιγμές και αφήνοντας πίσω του μια ανιαρή και άδεια ζωή. Όλα λοιπόν συμβαίνουν καθώς οι δύο που έσονται εις σάρκα μίαν διανύουν τον έγγαμό τους βίο. Τα πάντα ξεκινούν συνήθως με μια μεγάλη γιορτή, όπως καλή ώρα απόψε, εδώ, κάτω από τα πλατάνια.

Δυστυχώς, και η συγκεκριμένη τελετή αλλά και η δεξίωση δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια κακόγουστη επίδειξη πλουτισμού. Προσπαθώντας το ζευγάρι να ικανοποιήσει

γονείς και καλεσμένους, κατέληξαν να είναι οι μόνοι που δεν απολάμβαναν αυτή τη μοναδική στιγμή της ένωσής τους.

Ο γάμος μοιάζει με ένα περίπλοκο βιντεοπαιχνίδι όπου συνεχώς αλλάζεις πίστες. Κάθε πίστα είναι η εξέλιξη τόσο της σχέσης όσο και του εαυτού σου. Λίγοι καταφέρνουν να τερματίσουν. Και τερματισμός στο δικό μου μυαλό δεν είναι ο θάνατος, αλλά η απόλυτη επίγνωση του ποιος είσαι και πού βρίσκεσαι.

Το πρώτο καμπανάκι χτυπάει όταν αρχίζει η απουσία επικοινωνίας, κυρίως λόγω των διαφορετικών αναγκών που έχει ο καθένας. Αν δεν υπάρξει ουσιαστική συναισθηματική κατανόηση, έπεται το συναίσθημα της απομόνωσης –το έχω σπουδάσει αυτό το συναίσθημα και θα μπορούσα να το διδάσκω και αυτό– κι εκεί είναι που ξεκινάει η απομάκρυνση. Σαν το ανδρόγυνο να διαλέγει εντελώς διαφορετικά μονοπάτια, χωρίς να υπάρχει νοιάξιμο του ενός για την πορεία του άλλου.

Ευτυχώς υπήρχαν άλλοτε οι εξαιρέσεις ζευγαριών που πραγματικά ζήλευα και έτσι είχα σε κάτι να ελπίζω. Αλλά όχι πια... Ο δικός μου χρόνος μέρα με τη μέρα συρρικνωνόταν και αναρωτιόμουν αν είχα ευθύνη για την αποξένωση που είχε επέλθει στη ζωή μου. Αν τελικά δεν ήταν μόνο ο Στέλιος υπεύθυνος για την πορεία και την κατάληξή μας.

Όλοι μας επιλέγουμε την ευκολία να πετάξουμε το μπαλάκι των ευθυνών από πάνω μας κατηγορώντας μονίμως κάποιον άλλον. Και κάπως έτσι ξεκινούν οι μεγάλες έχθρες.

Στη Μήδεια ο Ευριπίδης κάπου λέει πως δεν υπάρχει μίσος μεγαλύτερο από αυτό, ανάμεσα σε ανθρώπους που αγαπήθηκαν. Τι γίνεται όμως με εκείνους που δεν αγαπήθηκαν ποτέ και από μια συγκυρία απλώς βρέθηκαν κάτω από

την ίδια στέγη; Κάποτε ο χωρισμός ήταν η εξαίρεση, αλλά τα τελευταία χρόνια πλησιάζει απειλητικά για να αναλάβει ως κανόνας τις στατιστικές.

Οι γυναίκες παλιά παντρεύονταν νωρίς και συνήθως δεν είχαν τη δύναμη να αντιδράσουν, εξαναγκάζοντας τους εαυτούς τους σε μια συμβατική ζωή. Υπέβαλλαν τη ζωή τους σε ένα βασανιστήριο εγκαταλείποντας όνειρα και φιλοδοξίες. Βιώνοντας τη μοναχική συνύπαρξη.

Κοίταξα πάλι τα τρία αποξενωμένα ζευγάρια στο τραπέζι μας και μετά τον Στέλιο. Όλοι τους είχαν επιδοθεί σε ένα ασταμάτητο σκρολάρισμα χάνοντας την αίσθηση της πραγματικότητας. Μου ερχόταν να ουρλιάξω, να τους πάρω τα κινητά από τα χέρια και να τους ζητήσω να μιλήσουν μεταξύ τους. Σκέφτηκα πως θα ήταν μάταιη η προσπάθειά μου και θα με νόμιζαν για τρελή.

Παρατήρησα επίσης το νεόνυμφο ζευγάρι να περνάει από δίπλα μας και θυμήθηκα πως κάπως έτσι πρόωρα είχε ξεκινήσει και ο δικός μου μακροχρόνιος έγγαμος βίος, μιας και κατάφερα να μείνω έγκυος την πρώτη φορά που έκανα έρωτα στη ζωή μου με τον νεαρό τότε Στέλιο. Ναι, άργησα πολύ να κάνω έρωτα. Ήμουν σχεδόν στα είκοσι τρία και η τελευταία από την παρέα που είχε απομείνει παρθένα.

Ακούγοντας να παίζει το κάποτε αγαπημένο μας τραγούδι, τον κοίταξα και δήθεν τυχαία ακούμπησα με τον αγκώνα μου τον δικό του, περιμένοντας μια αντίδραση. Χωρίς να αντιληφθεί το παραμικρό, μου έριξε ένα σύντομο βλέμμα, μου έκανε χεράκι με τον αντίχειρα και αμέσως επέστρεψε στην αέναη σύνδεσή του με την οθόνη.

Θύμωνα πλέον όταν δεν μου έδινε σημασία και με μια χειρονομία πήγαινε παρακάτω. Αυτό που επίσης με εκνεύριζε

αφάνταστα ήταν ο τρόπος που έλεγε τ' όνομά μου. Λες και απευθυνόταν σε κάποιον υπάλληλό του. Με μια επιτακτικότητα που άγγιζε τα όρια της αγένειας.

Πίνοντας λίγο νερό, άρχισα να σιγοτραγουδώ το «Μη μου μιλάς για καλοκαίρια» και στο μυαλό μου ήρθε ο καιρός που, λίγο πριν πάρω το πτυχίο μου, είχα αναγκαστεί να διακόψω τις σπουδές μου – τις οποίες ευτυχώς συνέχισα μετά τη γέννηση της Φοίβης μου.

Υπήρξα για λίγο καιρό φοιτήτρια και ταυτόχρονα μάνα ενός νεογέννητου. Η μονάκριβή μου, αλλά και η δουλειά μετέπειτα, έθαψαν καλά τα όνειρά μου και με έπεισαν πως αυτή θα ήταν η ζωή μου. Πιο παλιά σημαντικό ρόλο έπαιζε ο στιγματισμός της κοινωνίας για τις χωρισμένες γυναίκες που κάποιοι τις αντιμετώπιζαν με χλευασμό. Αυτό τουλάχιστον έχει αλλάξει.

Παρ' όλα αυτά, έχω μετανιώσει που δεν κάναμε άλλο ένα παιδί. Θα ήθελα τόσο να είχα και έναν γιο, αλλά οι συνθήκες και κυρίως μια σοβαρή περιπέτεια με την υγεία του Στέλιου μάς στάθηκαν εμπόδιο.

Ούτε θυμάμαι πόσες φορές άκουσα όλα αυτά τα χρόνια τη βασανιστική ερώτηση *Πότε θα κάνετε ένα δεύτερο;* Δεν μπορώ να ξεχάσω επίσης τη στεναχώρια μιας μακρινής μου ξαδέρφης όταν την επέκριναν που δεν κατάφερε ποτέ της να κάνει παιδιά, χωρίς να γνωρίζουν πως είχε σοβαρό πρόβλημα. Τη θυμάμαι από παλιά να μου εξομολογείται και εκείνη πόσο μόνη ένιωθε μέσα στον γάμο της.

Χρόνια τώρα αναρωτιόμουν αν και ο Στέλιος ένιωθε μοναξιά. Δεν βρήκα όμως ποτέ τη δύναμη να τον ρωτήσω. Ίσως γιατί φοβόμουν πως θα ταυτιζόμασταν και τότε θα έπρεπε να βρούμε μια λύση. Λύση σε αυτές τις περιπτώσεις

σημαίνει διαζύγιο, και εγώ μέχρι πρόσφατα είχα μεγάλο φόβο να μείνω μόνη, γιατί έβλεπα γύρω μου πολλές γυναίκες που έδειχναν πιο δυστυχημένες μετά τον χωρισμό τους.

Την έτρεμα αυτή τη δυστυχία και γι' αυτό προτιμούσα τη μετριότητα που τουλάχιστον είχα εξασφαλισμένη. Μπορεί αυτό που είχε περάσει με την υγεία του πριν από χρόνια να μας έφερε και πάλι κοντά, αλλά δεν κράτησε πολύ.

Του στάθηκα όπως μπορούσα και φάνηκε τότε να το εκτιμάει, αλλά ξεπερνώντας το δικό του πρόβλημα επανήλθε το δικό μας. Μέσα μου όμως ένιωθα πως κάτι άλλαζε. Κάτι γεννιόταν, χωρίς να καταφέρνω να προσδιορίσω τι ακριβώς ήταν.

ΑΝΔΡΟΣ

Οι άνθρωποι που έμεναν στο συγκρότημα κατοικιών είχαν αρχίσει να περπατούν από το στενό μονοπάτι προς την παραλία. Σουρούπωνε, και η διαδρομή δίπλα στην ξερή κοίτη του ποταμού ήταν σαν μια μικρή τελετή μύησης πριν προσεγγίσει κανείς την αμμουδιά που ξεκίναγε κάτω από το μικρό εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου και έφτανε ως την άλλη πλευρά, εκεί όπου κατέληγε ο χωματόδρομος που συνέδεε το ειδυλλιακό αυτό μέρος με το υπόλοιπο νησί.

Το γλυκό νερό του ποταμού που ταξίδευε υπόγεια συγκεντρωνόταν κοντά στην ακροθαλασσιά σ' ένα μεγάλο κοίλωμα – πραγματικός παράδεισος, κόντρα στην άνυδρη, ξερή γη τριγύρω. Οι άλλοτε μικρές λίμνες που υπήρχαν πάνω, προς το βουνό, είχαν σχεδόν στερέψει, ως αποτέλεσμα της μεγάλης αλλαγής στο κλίμα τα τελευταία χρόνια.

Ένα καϊκι απομακρυνόταν νωχελικά μεταφέροντας στη Χώρα όσους είχαν επιλέξει να έρθουν με αυτόν τον τρόπο στην ακριβοθώρητη παραλία. Η επιφάνεια της θάλασσας, ατάραχη, έμοιαζε να ρουφά τα χρώματα του δειλινού. Αιτία ήταν η απουσία ανέμων. Πράγμα σπάνιο γι' αυτό το μέρος.

Οι κύκνοι, που ήταν και οι μοναδικοί μόνιμοι κάτοικοι της περιοχής, είχαν αποτραβηχτεί κοντά στις καλαμιές και σε λίγο θα χάνονταν στις φωλιές τους μέσα στον υδάτινο

καταπράσινο όγκο. Μόλις ο ήλιος έδυσσε, όλοι οι επισκέπτες αποχώρησαν και πλέον οι μόνοι που βρίσκονταν εκεί ήταν οι εργαζόμενοι του συγκροτήματος και βεβαίως οι ένοικοι για τους οποίους γινόταν αυτή η όμορφη εκδήλωση τη βραδιά της πανσελήνου.

Διάσπαρτα μεγάλα και μικρά φανάρια τοποθετημένα περιμετρικά φώτιζαν ήδη την περιοχή. Όσο το σούρουπο θόλωνε τη μέρα, όλο και περισσότεροι μαζεύονταν στον χώρο όπου σέρβιραν το κρασί και τα άλλα ποτά. Η απομονωμένη τοποθεσία των αυτόνομων κατοικιών βοήθουσε στο να γνωριστούν όλοι μεταξύ τους.

Ήταν όμως και ένας ιδανικός προορισμός για όσους ήθελαν να ξεκουράσουν το μυαλό τους από τη βοή των πολυσύχναστων περιοχών στα νησιά. Πάνω στη μικρή χερσόνησο το φως του φάρου αναβόσβηνε, τονίζοντας περισσότερο την αίσθηση αυτής της γλυκιάς απομόνωσης.

Η Φοίβη και ο Γιώργος βγήκαν αγκαλιασμένοι από το μονοπάτι και, πατώντας στην αμμουδιά, κοντοστάθηκαν κοιτώντας την ήρεμη θάλασσα. Αντάλλαξαν ένα τρυφερό φιλί, με εκείνη να βγάζει έναν αναστεναγμό ανακούφισης και εκείνον να γελάει. Το πρόσωπά τους, μαυρισμένα από τις ατέλειωτες ώρες στον ήλιο, είχαν ζωγραφισμένη μια γλυκάδα, σαν τα χρώματα που άφηνε στον ορίζοντα το δειλινό. Ήταν οι τελευταίοι που είχαν έρθει από το συγκρότημα και πιασμένοι χέρι χέρι κατευθύνονταν προς τους υπόλοιπους.

Με τα γυμνά τους πόδια να βυθίζονται στην άμμο, έφτασαν εκεί όπου από ένα μεγάλο ηχείο ακουγόταν η

απαλή μελωδία μιας κιθάρας. Χαιρετώντας αρκετούς από όσους είχαν γνωρίσει, αποτραβήχτηκαν στην άλλη μεριά αναζητώντας τον δικό τους χώρο. Δεν ήταν πολύ καιρό μαζί, και ο έρωτάς τους ήταν φρέσκος και δροσερός σαν τα δυο ποτήρια λευκού κρασιού που κρατούσαν στα χέρια τους.

Υψώνοντας εκείνος το δικό του προς το μέρος της είπε: «Σε τι θες να πιούμε;»

Η Φοίβη απάντησε με απαλή φωνή: «Στο τώρα. Ας ευχηθούμε να ζούμε συχνά τέτοιες στιγμές».

Μόλις είχε κλείσει τα είκοσι τρία, και ο Γιώργος ήταν η πρώτη σοβαρή της σχέση. Γνωρίστηκαν στο πάρτι ενός κοινού τους γνωστού και από την πρώτη στιγμή ήρθαν κοντά καταλαβαίνοντας το πόσο ταίριαζαν. Εκείνη τελείωνε τις σπουδές της στη Γερμανική Γλώσσα και Φιλολογία, εκείνος μόλις είχε αποφοιτήσει από το Πολυτεχνείο. Όσο κι αν ο πατέρας της είχε προσπαθήσει να την αποτρέψει από το να πάει διακοπές σε ένα τόσο ερημικό σημείο του νησιού, εκείνη, έχοντας σύμμαχο τη μητέρα της αλλά και τη δικαιολογία πως θα παρακολουθούσε ένα σεμινάριο γιόγκα, ακολούθησε τελικά τον Γιώργο. Απαλλαγμένη πλέον από τις υποχρεώσεις της που απαιτούσαν πρωινό ξύπνημα, είχε μπροστά της μια εβδομάδα ξενοιασιάς μαζί του.

Αφού ήπιαν μια μικρή γουλιά, η Φοίβη γύρισε πρώτη προς την ανατολή από όπου είχε μόλις ξεμυτίσει μια φλούδα του φεγγαριού. Η μουσική πίσω τους δυνάμωσε και αμέσως ο Γιώργος την τράβηξε κοντά του λικνίζοντας το κορμί του μαζί της στον ρυθμό της ρούμπας που έπαιζε. Η σελήνη όλο και περισσότερο φανέρωνε την υπόστασή της και σε λίγο είχε εμφανιστεί καθαρά ταξιδεύοντας στον ουρανό.

Η Φοίβη πήρε το ποτήρι του και το άφησε μαζί με το δικό της σε μια μεγάλη πέτρα.

«Η πιο λαμπερή πανσέληνος της χρονιάς», είπε με απαλή φωνή, τυλίγοντας τα χέρια γύρω από τη μέση του.

«Εγώ το μόνο λαμπερό πράγμα που βλέπω είσαι εσύ».

Με ένα επιφώνημα του έδειξε πως από τη μια κολακεύτηκε, αλλά από την άλλη θεωρούσε υπερβολικό αυτό που της είπε. Κάποιοι από το προσωπικό έφεραν ανάμεσα στους καλεσμένους και τη θάλασσα πολλά από τα φανάρια και τα τοποθέτησαν έτσι ώστε να σχηματίσουν έναν πυκνό κύκλο.

Σαν μαγεμένοι όλοι κοίταζαν τότε το φεγγάρι και τότε τα φανάρια που άφηναν ένα αχνό πορτοκαλί χρώμα να διαχέεται παντού.

Θαυμάζοντας το μεγαλείο της πανσελήνου ο καθένας έκανε τα δικά του όνειρα και τις δικές του σκέψεις. Το σκοτάδι έδινε μάχη μαζί της, αλλά η λαμπρότητά της είχε αγκαλιάσει για τα καλά τη γύρω περιοχή, αφήνοντας πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας μια ασημένια τρεμάμενη γραμμή που έμοιαζε με διάδρομο προς το φως.

«Θέλω να κολυμπήσουμε πάνω σε αυτή τη φωτεινή δέσμη», φώναξε η Φοίβη σφίγγοντας τα χέρια του.

Ο Γιώργος, βλέποντας και μερικούς ακόμη που έβγαζαν τα ρούχα τους για να μπουν στη θάλασσα, αναφώνησε «Πρώτο βραδινό μπάνιο; Γιατί όχι!» και, σαν να εκτελούσε μια χορογραφία, την τράβηξε πιο μακριά από τους υπόλοιπους κατά μήκος της ακτής, έτσι ώστε να απομακρυνθούν από το φως που σκορπούσαν τα φανάρια.

Πρώτος άρχισε να βγάζει τα ρούχα του, και εκείνη απλώς τράβηξε τις τιράντες του γαλάζιου φορέματός της που κύλησε στην άμμο αθόρυβα. Όταν απέμειναν ολόγυμνοι,

περπάτησαν χέρι χέρι προς τη θάλασσα και αργά έκαναν τα πρώτα τους βήματα στο νερό.

«Δεν είναι κρύα», διαπίστωσε η Φοίβη. «Ξέρεις πόσο τυχερή νιώθω αυτή τη στιγμή;»

«Για ποιον λόγο;» τη ρώτησε συνεχίζοντας να την παρασύρει όλο και πιο μέσα.

«Κοίτα που είμαστε!» αναφώνησε δείχνοντας γύρω της και συνέχισε με τον ίδιο ενθουσιασμό στη φωνή: «Είναι από τα πιο όμορφα πράγματα που έχω ζήσει στη ζωή μου...»

Ο Γιώργος άφησε να βγει από μέσα του ένας αναστεναγμός ανακούφισης. «Έχεις δίκιο, είναι μοναδικά εδώ... Κυρίως γιατί είμαστε μαζί».

Τα γέλια των υπολοίπων που ήδη κολυμπούσαν τους ώθησαν να μπουν πιο βιαστικά, και με ένα νόημα την παρέσυρε να κάνουν ταυτόχρονα βουτιά και να χαθούν στιγμιαία στα σκοτεινά νερά.

Η νεαρή κοπέλα, μόλις αναδύθηκε, πήγε προς τη μεριά του λέγοντας ξέπνοα: «Είναι τόσο όμορφα, γαμώτο!»

«Ναι, είναι», συμφώνησε ο Γιώργος και την τράβηξε κοντά του, κάνοντάς τη να τυλίξει το πόδια της στη μέση του. Πατώντας στον πυθμένα τη φίλησε απαλά και ακολούθως την έσφιξε πάνω του.

Παραδομένη, έγειρε στον ώμο του κοιτώντας το φεγγάρι και με τα χέρια ανάδευε το νερό σαν να ήθελε να το χαϊδέψει. «Κοίτα!» αναφώνησε τρομάζοντάς τον αρχικά.

Γυρνώντας το σώμα του αντίκρισε κι εκείνος ένα παράξενο λαμπύρισμα μέσα στο νερό και άπλωσε το χέρι του προσπαθώντας να καταλάβει τι ήταν. Αυτή του η κίνηση προκάλεσε ένα ακόμη λαμπύρισμα, σαν μικροσκοπικά αστεράκια να ενεργοποιούνταν με την κίνηση του νερού.

«Είναι αυτό που μας είπαν με το πλαγκτόν*», είπε με θαυμασμό η Φοίβη, ενώ ο Γιώργος θυμήθηκε τα λεγόμενα του ιδιοκτήτη του συγκροτήματος και ένευσε καταφατικά.

«Κοίτα να δεις που υπάρχει. Νόμιζα πως το έλεγε για να μας εντυπωσιάσει», είπε.

Με τα χέρια τους και οι δυο ανατάραζαν το νερό προκαλώντας για λίγη ώρα το σπάνιο αυτό φαινόμενο όπου το πλαγκτόν της θάλασσας φωσφορίζε αμυδρά. Μετά από λίγο όμως τα νερά έγιναν και πάλι σκοτεινά, σαν ξαφνικά να χάθηκε ό,τι ήταν αυτό που προκαλούσε την ξεχωριστή λάμψη.

«Τρελό, έτσι;» είπε έκπληκτη η Φοίβη, συνεχίζοντας να αναζητά ένα ακόμη σημάδι.

«Εντελώς...» απάντησε εκείνος σκουπίζοντας κάτι σταγόνες που έσταζαν από τα μαλλιά στο πρόσωπό του.

«Πόσο θα ήθελα να μείνουμε κι άλλο», ψιθύρισε αναστενάζοντας, και ο Γιώργος έσφιξε τα χείλη.

«Έχουμε μια βδομάδα μπροστά μας, οπότε...» άρχισε να λέει.

Κλείνοντάς του το στόμα με το χέρι, για να τον κάνει να σιωπάσει, τον πλησίασε και, αφού τον φίλησε απαλά, τραβήχτηκε πίσω λέγοντας: «Το ξέρω, απλώς θα περάσει γρήγορα...»

«Έλα να κολυμπήσουμε», την παρότρυνε τραβώντας τη προς τα βαθιά.

Λίγα μέτρα πιο πέρα σταμάτησαν, κοιτώντας τότε το φεγγάρι και τότε τον κόσμο που συνέχιζε να γλεντά στην ακτή.

---

* Βιοφωταύγεια (ή και βιοφωτισμός) ονομάζεται το φαινόμενο παραγωγής και έκλυσης ορατού φωτός από ζωντανούς οργανισμούς. Η διαδικασία αυτή επιτυγχάνεται μέσω χημικών αντιδράσεων και παρατηρείται σε πληθώρα διαφορετικών οργανισμών, ανάμεσά τους και το πλαγκτόν.

Αφήνοντας το σώμα του ελεύθερο ο Γιώργος ξάπλωσε στο νερό. Το ίδιο έκανε κι εκείνη, και απλώνοντας το χέρι της έπιασε το δικό του προσπαθώντας να παραμείνουν και οι δύο στην επιφάνεια.

«Πάντα με φόβιζε η σκοτεινή θάλασσα αλλά όχι απόψε», του είπε με απαλή φωνή.

«Χαίρομαι που νιώθεις ασφαλής μαζί μου».

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα στη σιωπή, ώσπου η Φοίβη πρώτη είπε: «Πάμε να φάμε κάτι;»

«Πείνασε το κορίτσι μου; Πού να προλάβεις να φας με τόση γιόγκα», την πείραξε και, πριν προλάβει να του απατηήσει, συνέχισε: «Φύγαμε τότε, για να προλάβουμε».

Μόλις πάτησαν στον αμμώδη πυθμένα, την πήρε και πάλι στην αγκαλιά του και ξεκίνησε να τη φιλάει και να της δαγκώνει απαλά τον λαιμό. Νιώθοντας τα χέρια της να σφίγγουν τα δικά του, την κοίταξε και ταυτόχρονα την άκουσε να βγάζει μια κραυγή. Τρόμαξε, γιατί με τη σύσπαση του κορμιού της πίστεψε πως την είχε πονέσει, αλλά κατάλαβε ότι ήταν κάτι πιο έντονο.

«Τι έπαθες;» αντέδρασε, ενώ εκείνη, αδυνατώντας να μιλήσει, προσπαθούσε να μαζέψει το σώμα της για να καταπραΰνει τον έντονη ενόχληση που ένιωθε ξαφνικά χαμηλά στην κοιλιά της.

Ο Γιώργος πήγε προς τη στεριά βιαστικά, συνεχίζοντας να την κρατάει στα χέρια του. Όσο κι αν τη ρωτούσε τι είχε, εκείνη το μόνο που κατάφερνε με δυσκολία να αρθρώσει ήταν «Πονάω», μπηγώντας από την ένταση τα νύχια της στο κορμί του.

Μόλις βγήκαν από τη θάλασσα, έκανε να την αφήσει στην άμμο, αλλά η Φοίβη, γραπωμένη επάνω του, σφάδαζε και

αρνιόταν να τον εγκαταλείψει. Νιώθοντας κάτι ζεστό στο χέρι του παραξενεύτηκε, γιατί η διαφορά θερμοκρασίας με το νερό της θάλασσας που ακόμη έσταζε, ήταν αισθητή. Κοιτώντας την παλάμη του κατάλαβε πως αυτό που υπήρχε δεν ήταν νερό, αλλά ένα σκούρο υγρό που ανάβλυζε ανάμεσα από τα πόδια της Φοίβης.

Δεν άργησε να καταλάβει πως επρόκειτο για το αίμα της. Η κοπέλα υπέφερε, αναπνέοντας με δυσκολία από την ένταση του πόνου που ένιωθε. Σοκαρισμένος συνέχισε να την κρατάει στην αγκαλιά του μιλώντας της συνεχώς, χωρίς όμως εκείνη να ανταποκρίνεται.

Τότε, με αποφασιστικότητα, την τοποθέτησε καλύτερα στα χέρια του και κατευθύνθηκε προς τους υπόλοιπους για να ζητήσει βοήθεια.

Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε ήταν μια γυναίκα από την Ολλανδία, που την είχαν γνωρίσει καιμίλαγαν συχνά. Μόλις ο Γιώργος της ζήτησε να φωνάξει κάποιον, εκείνη πάγωσε στη θέση της βλέποντας πως και οι δύο ήταν γυμνοί, αλλά και τα αίματα που είχαν τρέξει στο σώμα της Φοίβης και στο χέρι του.

Αφού την παρότρυνε ξανά να τρέξει για βοήθεια, η γυναίκα έφυγε προς το σημείο όπου ήταν μαζεμένοι οι περισσότεροι. Σε πολύ λίγο ένα τσούρμο ανθρώπων ερχόταν προς το μέρος τους, με πρώτη την Ολλανδέζα η οποία κρατούσε μια μεγάλη πετσέτα και ένα φανάρι.

Ξαφνικά, το σώμα της Φοίβης βάρυνε. Ο Γιώργος, καταλαβαίνοντας πως έχανε τις αισθήσεις της, την ακούμπησε τρομαγμένος κάτω προσπαθώντας να τη συνεφέρει. Αναταραχή επικράτησε, με φωνές που ρωτούσαν τι συνέβη, όσο η γυναίκα σκέπαζε τη γύμνια της λιπόθυμης Φοίβης.

Κάποιος τον παραμέρισε και έγειρε πάνω από το ακίνητο σώμα της λέγοντας στα αγγλικά «Αναπνέει... Να την πάμε στο νοσοκομείο!» Κοίταξε αυτόματα με καχυποψία τον γυμνό φίλο της, αλλά συνειδητοποίησε αμέσως πόσο τρομαγμένος ήταν.

Ο Γιώργος, βιαστικά, πήγε λίγο πιο πίσω και ντύθηκε, και μετά έτρεξε πάλι πάνω από τη Φοίβη εξηγώντας σε όλους τι ακριβώς είχε συμβεί. Για μερικά δευτερόλεπτα επικράτησε σιωπή, σαν κανένας να μην πίστευε αυτά που τους έλεγε.

Νιώθοντας τη δυσπιστία τους γονάτισε δίπλα της προσπαθώντας μαζί με τους άλλους να τη συνεφέρουν. Στο μεταξύ, μια γυναίκα η οποία ήταν η δασκάλα της γιόγκα και ήξερε κάποια βασικά πράγματα, έδωσε τις πρώτες βοήθειες στη Φοίβη, με αποτέλεσμα να ανακτήσει αμυδρά τις αισθήσεις της.

Η γυναίκα, κάποια στιγμή που ο Γιώργος πήγε να πάρει τα πράγματά τους από την παραλία, τη ρώτησε αν ευθυνόταν εκείνος για την αιμορραγία, αλλά η Φοίβη, κουνώντας το κεφάλι, το αρνήθηκε κατηγορηματικά. Το μόνο καλό ήταν πως είχε σταματήσει να τρέχει αίμα.

Ο ιδιοκτήτης του συγκροτήματος, δρώντας άμεσα, τηλεφώνησε στον αγροτικό γιατρό του νησιού ο οποίος πρότεινε να μεταφέρουν αρχικά την κοπέλα στο Κέντρο Υγείας και, στη συνέχεια, να αποφασίσουν ποιο θα ήταν το καλύτερο επόμενο βήμα.

Η ηρεμία της θάλασσας επέτρεψε στο σκάφος που επιστρατεύτηκε να φτάσει γρήγορα από τη Χώρα, καθώς η μεταφορά της με αυτοκίνητο από τον στενό χωματόδρομο θα καθυστερούσε σημαντικά.

Λίγα λεπτά μετά την εξέτασή της από τον αγροτικό

γιατρό, το ταχύπλοο κατευθυνόταν με μεγάλη ταχύτητα προς τη Ραφήνα όπου θα τους περίμενε ασθενοφόρο. Αυτή ήταν η εντολή του γιατρού που κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να της παρέχει την κατάλληλη περίθαλψη. Η σύντομη απόσταση μέχρι το λιμάνι της Ραφήνας τον έκανε να τους παροτρύνει να μη μείνουν στο νησί. Ακόμη και ελικόπτερο να καλούσαν, θα αργούσε περισσότερο.

Όσο και αν ο Γιώργος έπαιρνε στο κινητό τη μητέρα της, για να την ενημερώσει, δεν είχε καταφέρει να τη βρει. Μέσα στον πανικό είχαν αφήσει πίσω τα περισσότερα πράγματά τους και μαζί το τηλέφωνο της Φοίβης, η οποία τον μόνο αριθμό που θυμόταν απέξω ήταν της μητέρας της. Η άπνοια που επικρατούσε, επέτρεπε στον χειριστή του σκάφους να αναπτύσσει τη μέγιστη ταχύτητα που μπορούσε.

Η κοπέλα, στην αγκαλιά του επίσης τρομαγμένου Γιώργου, ήταν εξαντλημένη και τυλιγμένη με μια κουβέρτα.

«Πήρες τη μαμά μου;» κατάφερε να ψελλίσει.

«Ναι, δεν το έχει δει ακόμη, αλλά θα με πάρει από στιγμή σε στιγμή, της έχω στείλει και μήνυμα. Ξεκουράσου τώρα, όλα θα πάνε καλά...»

«Με την ασφαλιστική μίλησες;» τον ρώτησε ξεψυχισμένα.

«Ναι, ναι, όλα μια χαρά. Σου το είπα και πριν, αλλά δεν θα με άκουσες. Στέλνουν δικό τους ασθενοφόρο, μην ανησυχείς», απάντησε προσπαθώντας να την καθησυχάσει.

Η Φοίβη ίσα που κρατούσε τα μάτια της ανοιχτά, κοιτώντας ζαλισμένη την ασημένια γραμμή που άφηνε το μοναχικό φεγγάρι στη γαλήνια επιφάνεια της θάλασσας.

ΟΡΕΙΝΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Αναστενάζοντας, το βλέμμα μου ταξίδεψε στο φεγγάρι που μόλις είχε ξεπροβάλει πίσω από τις βουνοκορφές. Ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στην ομήγυρη αποφάσισα να ψάξω το από ώρα παρατημένο κινητό κάπου μέσα στην τσάντα μου. Με έκπληξη διαπίστωσα πως με είχε καλέσει πολλές φορές ο φίλος της κόρης μου, με τον οποίο ήταν σε διακοπές στην Άνδρο. Είχε στείλει μάλιστα και μήνυμα, γράφοντάς μου να τον πάρω τηλέφωνο αμέσως μόλις το δω. Ήταν αργά και ανησύχησα.

Γύρισα προς τον Στέλιο λέγοντάς του: «Με έχει πάρει πολλές φορές ο Γιώργος».

«Ποιος;» ρώτησε χωρίς καν να με κοιτάξει.

Νιώθοντας πως κάτι είχε συμβεί, σηκώθηκα χωρίς να δώσω περισσότερες εξηγήσεις, αναζητώντας ένα ήσυχο μέρος για να τηλεφωνήσω. Μια θεία του Στέλιου πήγε να μου κόψει τον δρόμο για να με αγκαλιάσει, αλλά κάνοντας έναν ελιγμό την απέφυγα, αφήνοντάς τη με το στόμα ανοιχτό.

Πάτησα την κλήση πριν φτάσω πίσω από έναν τοίχο και περίμενα με αγωνία να μου απαντήσει. Ακούγοντάς τον από την άλλη μεριά να μου περιγράφει τι είχε γίνει, κόντευε να μου πέσει το τηλέφωνο από τα χέρια. Το έκλεισα και έμεινα παγωμένη να σκέφτομαι τις επιλογές μας. Είχαμε πει,

και μέχρι την Αθήνα θέλαμε τέσσερις ώρες οδήγηση. Θα πήγαινα και με τα πόδια αν χρειαζόταν.

Όσο πιο γρήγορα μπορούσα, επέστρεψα στο τραπέζι μας και έσκυψα πάνω από το αυτί του Στέλιου. «Πρέπει να φύγουμε αμέσως», του είπα ψιθυριστά. «Συνέβη κάτι στη Φοίβη και την πάνε στο νοσοκομείο. Την παρέλαβαν με ασθενοφόρο από τη Ραφήνα. Θα μου στείλει σε ποιο την πάνε».

Ήταν η πρώτη φορά που με κοίταξε πραγματικά όλο το βράδυ. Ένωσα τα μάτια του να διαπερνούν τα δικά μου. Δεν αμφισβήτησα άλλωστε ποτέ την αγάπη του για την κόρη μας και το πόσα είχε κάνει για εκείνη. Βιαστικά, φύγαμε από το τραπέζι χωρίς κανείς να αντιληφθεί την ταραχή μας.

Την ώρα που ο Στέλιος έτρεξε να φέρει το αυτοκίνητο, μίλησα εκ νέου με τον Γιώργο ο οποίος με πληροφόρησε πως σε λίγο έφταναν στο νοσοκομείο. Κόντευε να με πιάσει κρίση πανικού και ευτυχώς έδωσε το κινητό στη Φοίβη η οποία με ηρεμία μου ανέφερε πως η αιμορραγία της μάλλον οφειλόταν σε κάποιο γυναικολογικό πρόβλημα.

Φρόντισε να μου αποκλείσει οποιαδήποτε εμπλοκή του Γιώργου. Μου είπε πως της είχε περάσει ο έντονος πόνος και δεν είχε αίμα πια. Αυτό με καθησύχασε αρκετά. Προσπάθησα να την εμψυχώσω λέγοντας πως σύντομα θα ήμασταν κοντά της και την παρακάλεσα να με πάρει μόλις τη δουν οι γιατροί, για να μιλήσουμε κι εμείς μαζί τους.

Λίγο αργότερα ήμασταν στο αυτοκίνητο, με την αδρεναλίνη να έχει νικήσει κούραση και αλκοόλ. Οι λακκούβες στον χωματόδρομο μας πήγαιναν πέρα δώθε και γι' αυτό

ζήτησα από τον Στέλιο να οδηγεί πιο σιγά. Με το ζόρι τον είχα πείσει να φύγουμε χωρίς να πούμε τίποτα σε κανέναν και να τους στείλουμε ένα μήνυμα εξηγώντας την απότομη αναχώρησή μας.

Δεν είχε νόημα να χαλάσουμε το εορταστικό κλίμα του γάμου με τα δικά μας. Δεν μου άρεσαν ποτέ οι άνθρωποι που φορτώνουν σε άλλους τα δράματά τους χωρίς λόγο. Άλλωστε, δεν γνωρίζαμε καν πόσο σοβαρό ήταν αυτό που είχε πάθει.

Ευτυχώς η Φοίβη είχε ζητήσει από τον Γιώργο να καλέσουν την ιδιωτική ασφάλειά της. Ο πατέρας της μπορεί να μην είχε ασφαλίσει ούτε έμενα ούτε και τον εαυτό του, αλλά στην κόρη μας είχε κάνει ένα συμβόλαιο που της παρείχε πλήρη κάλυψη σε Ελλάδα και εξωτερικό.

Ο Στέλιος ξεφυσώντας πάτησε κι άλλο το γκάζι. Το αυτοκίνητο τρανταζόταν στον κακοτράχαλο δρόμο που είχε καταστραφεί πρόσφατα από μια νεροποντή.

«Πήγαινε πιο σιγά μέχρι να φτάσουμε στην άσφαλο, σε παρακαλώ».

Με αγνόησε, λέγοντας μόνο: «Εγώ τα έλεγα να μην πάει διακοπές σε ερημικά μέρη».

Προτίμησα να μην του απαντήσω. Δεν είχε πάει και κάπου μακριά από την Αθήνα, αλλά δεν ήταν ώρα για τέτοιες συζητήσεις. Το μόνο που με έκαιγε ήταν να φτάσουμε γρήγορα και ασφαλείς κοντά της.

«Σε παρακαλώ...» είπα και άπλωσα το χέρι μου αγγίζοντας το δικό του, προσπαθώντας να του δώσω να καταλάβει πως έτρεχε. Μου το έσφιξε στιγμιαία και μετά έβαλε πάλι το δικό του στο τιμόνι. Δυσανασχετώντας, ελάττωσε τελικά ταχύτητα.

«Τι αιμορραγία είναι αυτή που έχει; Ελπίζω να μην της έκανε τίποτα αυτός...» άρχισε να λέει, αλλά δεν τον άφησα να συνεχίσει.

«Σου είπα πως μίλησα μαζί της. Δεν ήξερε να μου πει από τι προήλθε ο πόνος και το αίμα. Ήταν ξαφνικό. Το παιδί είναι συνέχεια δίπλα της χωρίς να την έχει αφήσει στιγμή. Αυτός έχει φοβηθεί περισσότερο. Θα μπορούσε να της συμβεί οπουδήποτε και δεν νομίζω πως είναι κάτι σοβαρό».

«Μπα, έβγαλες και διάγνωση μήπως;» ρώτησε χωρίς να με κοιτάξει. Νιώθοντας το έντονο βλέμμα μου, στράφηκε αλλάζοντας διάθεση και προσπάθησε να απολογηθεί: «Έλα, σόρι. Έχω τρελαθεί...»

«Κι εγώ το ίδιο, αλλά δεν σου μιλάω με αυτόν τον τρόπο».

Ήταν τόσο εύκολο τώρα πια να καβγαδίζουμε. Ακόμη και μια τέτοια στιγμή, που το παιδί μας πήγαινε στο νοσοκομείο. Γύρισα το κεφάλι μου από την άλλη, αποφασισμένη να μη φτάσουμε τσακωμένοι στην Αθήνα. Γιατί πλέον αυτό απαιτούσε μεγάλη προσπάθεια.

Ο Άγης κατευθυνόταν βιαστικά προς τα Επείγοντα, καθώς είχε έρθει ένα έκτακτο περιστατικό που αφορούσε την ειδικότητά του. Πριν από λίγο καιρό είχε αναλάβει καθήκοντα ως ειδικευόμενος στην ομάδα του διευθυντή της γυναικολογικής κλινικής και αυτή ήταν μια από τις πολλές του εφημερίες. Όταν έφτασε, μπήκε κατευθείαν στη μεγάλη αίθουσα.

Η προϊσταμένη, μόλις τον είδε, είπε χαμηλόφωνα: «Νεαρή κοπέλα, είκοσι τριών, την έφεραν πριν από λίγο με έκτακτη διακομιδή από νησί. Είχε κολπική αιμορραγία και έντονους

πόνους, αλλά τώρα φαίνεται καλύτερα. Ίσως τελικά να μη χρειαζόταν όλη αυτή η κινητοποίηση μέσα στη νύχτα, ωστόσο ο τοπικός γιατρός έκρινε πως έχριζε μεταφοράς».

Ο Άγης κούνησε ελαφρά το κεφάλι. Δεν του άρεσε ποτέ να βγάζει βιαστικά συμπεράσματα για τους ασθενείς του, γιατί ήδη είχε διαπιστώσει πόσο εύκολο ήταν να ξεγελαστεί από την πρώτη εντύπωση που έδιναν κάποια περιστατικά.

Πιάνοντας τα ακουστικά που είχε περασμένα στον λαιμό του πήγε στο βάθος παραμερίζοντας την κουρτίνα πίσω από την οποία βρισκόταν η Φοίβη. Βλέποντας τον Γιώργο να κρατά το χέρι της, του χαμογέλασε και είπε: «Σας παρακαλώ, μπορείτε να περάσετε έξω;»

Χωρίς να διαμαρτυρηθεί εκείνος χάρδεψε το μέτωπό της και βγήκε από την αίθουσα.

Κοιτάζοντας την καρτέλα με τα στοιχεία της ο γιατρός αναστέναξε ελαφρά. «Πώς είσαι, Φοίβη;» ρώτησε, ενώ μια νοσοκόμα διόρθωνε τη ροή στον ορό που της είχαν βάλει.

Με δυσκολία εκείνη ανασήκωσε αμυδρά το κορμί της. «Καλύτερα τώρα, αλλά νιώθω πολύ αδύναμη...» είπε.

«Έχασες αρκετό αίμα, αλλά όχι τόσο που να σου δημιουργήσει κάποιο σοβαρό πρόβλημα. Για πες μου, τι ακριβώς συνέβη;» τη ρώτησε παρατηρώντας ταυτόχρονα τις ζωτικές της ενδείξεις στο μηχάνημα δίπλα στο εξεταστικό κρεβάτι.

Η κατάχλωμη κοπέλα –αν και με δυσκολία– του εξιστόρησε αυτά που θυμόταν από τη στιγμή που την είχε πιάσει ο πόνος. Ο Άγης την άκουσε με προσοχή και τη ρώτησε μερικές ακόμη λεπτομέρειες που είχαν να κάνουν με την ηλικία, το ιστορικό της υγείας της, αλλά κυρίως με τη σεξουαλική της δραστηριότητα. Αν και αρχικά αισθάνθηκε άβολα, απάντησε σε όλες του τις ερωτήσεις.

Διαπιστώνοντας πως δεν υπήρξε κάποιος εξωγενής παράγοντας ο οποίος να προκάλεσε την αιμορραγία, την άγγιξε στο πόδι λέγοντας: «Θα χρειαστούν πιο εξειδικευμένες εξετάσεις, όμως θα πρέπει να σε δω και τώρα, μήπως ανακαλύψουμε κάτι που χρειάζεται άμεση αντιμετώπιση».

«Εντάξει...» είπε εκείνη τραβώντας προς τα πάνω τη γαλάζια ρόμπα που της είχαν φορέσει. Αν και φοβισμένη, φαινόταν ψύχραιμη. Αισθάνθηκε αμέσως το πραγματικό ενδιαφέρον του γιατρού, ο οποίος την έκανε να νιώσει άνετα.

Ο Άγης φόρεσε τα γάντια που του έδωσε η νοσοκόμα και με απαλές κινήσεις άνοιξε τα πόδια της Φοίβης. Η εξέτασή της κράτησε λίγα λεπτά, ενώ ταυτόχρονα της έκανε μερικές συμπληρωματικές ερωτήσεις. Στο τέλος ανασηκώθηκε και την κοίταξε.

Η Φοίβη, τρομαγμένη ακόμη, ρώτησε: «Τι μου συνέβη, γιατρέ; Γιατί είχα τόσο αίμα και πόνο;»

«Πολλοί μπορεί να είναι οι λόγοι που προκάλεσαν τα συμπτώματά σου. Δεν παίρνεις χάπια αντισύλληψης, σωστά;»

Δεν του απάντησε, κούνησε απλώς το κεφάλι αρνητικά. «Είναι κάτι σοβαρό;» συνέχισε.

Ο Άγης προσπάθησε να την καθησυχάσει. «Εκ πρώτης όψεως, δεν φαίνεται κάτι. Θα πρέπει να κάνουμε έναν γενικότερο έλεγχο για να μπορούμε να πούμε περισσότερα».

«Τώρα;»

«Ναι. Παρακαλώ να την ετοιμάσουμε για έναν κολπικό υπέρηχο. Ενημέρωσε το τμήμα...» είπε γυρνώντας στη νοσοκόμα, και εκείνη κατένευσε.

«Πότε θα μπορέσω να φύγω;» συνέχισε η Φοίβη.

«Είναι νωρίς για να σου απαντήσω σε αυτό. Θα μείνεις μαζί μας λίγο ακόμη, γιατί πρέπει να γίνουν όλες οι

απαραίτητες εξετάσεις, και μετά θα αποφασίσουμε. Θα φροντίσω όμως να είμαι μαζί σου όσο γίνεται περισσότερο».

Η προοπτική της παραμονής της στο νοσοκομείο την ανάγκασε να χαμογελάσει αμήχανα. Περίμενε πώς και πώς αυτές τις πρώτες ξέγνοιαστες διακοπές και τώρα βρισκόταν ξαπλωμένη στα Επείγοντα.

«Θέλεις να ειδοποιήσουμε κάποιον;»

«Έχω μιλήσει με τους δικούς μου, είναι καθ' οδόν, αλλά έρχονται από μακριά...»

«Λοιπόν, θα σε πάνε για τον υπέρηχο και θα τα πούμε και πάλι μετά. Θα κάνουμε ό,τι χρειάζεται», της είπε ο Άγης αγγίζοντάς τη τρυφερά στο μέτωπο.

Η Φοίβη ένιωσε αμέσως τη θετική του αύρα και αυτό την ηρέμησε πιο πολύ. «Εντάξει, γιατρέ, θα σας περιμένω», αποκρίθηκε, την ώρα που εκείνος απομακρυνόταν.

Η νοσοκόμα την πλησίασε για να τη βοηθήσει να σηκωθεί, και η Φοίβη, πιάνοντας το κινητό του Γιώργου, είπε: «Προλαβαίνω να καλέσω τη μητέρα μου; Έρχονται από το χωριό και θέλω να τους καθησυχάσω».

«Και βέβαια, κορίτσι μου. Με την ησυχία σου. Πάω να φέρω το αμαξίδιο για να σε μεταφέρουμε».

Αν και δεν της άρεσε καθόλου η ιδέα να πάει με αναπηρικό καροτσάκι, δεν μίλησε. Κάλεσε τον αριθμό της μητέρας της και κάθισε καμπουριασμένη στην άκρη του κρεβατιού.

Ο ήχος του τηλεφώνου με έκανε να τυναχτώ στη θέση μου και να απαντήσω. Ήταν η Φοίβη και την άκουγα με διακοπές, αλλά κατάλαβα από αυτά που έλεγε ότι ο γιατρός που την

είδε, είχε πει πως μάλλον δεν επρόκειτο για κάτι σοβαρό. Καλού κακού, όμως, θα έκανε υπέρηχο για να σιγουρευτούν.

Στο τέλος την άκουσα με το ζόρι να λέει να μην πάμε Αθήνα και να περιμένουμε μέχρι την επομένη, αλλά κάτι τέτοιο δεν υπήρχε περίπτωση να συμβεί. Μετά από λίγο το σήμα χάθηκε και όσο κι αν προσπάθησα να την ξαναπάρω δεν τα κατάφερα.

«Οπότε τι κάνουμε;» με ρώτησε ο Στέλιος που άκουσε όλη τη συνομιλία μας.

«Λέω να πάμε και, αν όλα είναι καλά, γυρνάμε πίσω το απόγευμα. Τι λες;»

Δεν μου μίλησε, κούνησε απλώς το κεφάλι δείχνοντας πως συμφωνούσε.

«Μακάρι να είναι εντάξει το κορίτσι μας και χαλάλι τα χιλιόμετρα», είπα αναστενάζοντας και, γυρνώντας πάλι το βλέμμα μου στο τζάμι, κοίταξα έξω.

Απείχαμε περίπου ένα χιλιόμετρο από τον ασφατωμένο δρόμο, όταν τον άκουσα να φωνάζει «Γαμώτο!» Σαν σίφουνας βγήκε και πήγε μπροστά από το αυτοκίνητο, σκύβοντας προς τον αριστερό τροχό. Από τις βρισιές που άκουγα, ήταν πασιφανές πως όντως είχαμε πάθει ζημιά. Πήγα κοντά και είδα το ξεφουσκωμένο λάστιχο.

«Ήταν να μην ανοίξεις το στόμα σου, αγαπούλα», είπε πηγαίνοντας προς το πίσω μέρος.

Έκανα μεγάλη προσπάθεια για να συγκρατηθώ. Αυτή η τάση του να αιτιολογεί ό,τι κακό γινόταν και να με συμπεριλαμβάνει ως υπαίτια ήταν μόνιμη κατάσταση. Με αποκαλούσε *αγαπούλα* κάθε φορά που ήθελε να με επικρίνει. Πήρα μια βαθιά αναπνοή και το άφησα να περάσει, παρατηρώντας τον να παλεύει στο πορτμπαγκάζ.

Στάθηκα δίπλα του ανάβοντας τον φακό του κινητού μου. Στο μεταξύ, δεν είχε σταματήσει να αναθεματίζει μέσα από τα δόντια του. Σύντομα κατάλαβα πως δεν είχε μαζί του ούτε τον γρύλο για να βάλει τη ρεζέρβα, αλλά ούτε κάποιο υγρό που βάζουν σε αυτές τις περιπτώσεις.

«Θα καλέσω τον αδερφό σου να έρθει να μας βοηθήσει», είπα προσπαθώντας να βρω σύντομα μια λύση.

«Μέχρι τη διασταύρωση δεν πάνει κινητό», απάντησε, γνωρίζοντας απέξω τα σημεία όπου είχαν σήμα όλες οι εταιρείες.

Από μακριά ακούστηκαν σκυλιά να γαβγίζουν. Αυτό μας έλειπε, σκέφτηκα, προσπαθώντας μάταια να βρω σήμα στο τηλέφωνό μου. Ευτυχώς το φεγγάρι φώτιζε τον τόπο, γιατί αλλιώς θα φοβόμουν εκεί στην ερημιά.

Αφού το πάλεψε για λίγο ακόμη, ξεφύσησε θυμωμένος και είπε: «Θα πάω μέχρι το καφενείο του Παπάντου, μήπως μπορεί να έρθει κάποιος να βοηθήσει. Εκεί έχει σήμα, οπότε θα ειδοποιήσω αν χρειαστεί».

«Να έρθω μαζί σου;» ρώτησα, αλλά κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Με αυτά τα παπούτσια που φοράς, θα φτάσουμε αύριο», είπε δείχνοντάς τα υποτιμητικά. «Άλλωστε, μπορεί κάποιος να περάσει, οπότε καλό είναι να είσαι εδώ».

Δεν είχε άδικο πάντως για τα παπούτσια. Δεν κυκλοφορούσα με γόβες στο χωριό, μόνο σήμερα, λόγω της περιστασης, τις είχα φορέσει, αλλά θα μπορούσε να το θίξει με πιο ευγενικό τρόπο.

Κοίταξα προβληματισμένη γύρω μου το έρημο τοπίο. Εκείνος πήρε έναν φακό από το ντουλαπάκι και απομακρύνθηκε. «Μπες μέσα στο αμάξι, δεν θα σε πειράξει κανείς... Δεν θ' αργήσω», φώναξε πάνω από τον ώμο του.

Με τους προβολείς του αυτοκινήτου να τον φωτίζουν, τον είδα να σκύβει και να παίρνει ένα ξύλο στα χέρια, και μετά συνέχισε μέχρι που έστριψε στη στροφή και χάθηκε πίσω από τα δέντρα.

Άνοιξα την πόρτα του οδηγού και γύρισα το κλειδί για να σβήσουν η μηχανή και οι προβολείς. Ο ήχος των τριζο-νιών αμέσως ακούστηκε δυνατά και, κοιτώντας πίσω μου στο βουνό τα φωτάκια των σπιτιών του χωριού, αναστέναξα, γιατί το μόνο που ήθελα εκείνη τη στιγμή ήταν να βρεθώ κοντά στη Φοίβη μου.

Μετά, έβγαλα το χέρι έξω από το παράθυρο κρατώντας το κινητό και το σήκωσα ψηλά μπας και πιάσω έστω και μια γραμμή σήματος, αλλά τίποτα. Τουλάχιστον με ηρέμησαν κάπως αυτά που μου είχε πει η κόρη μου. Για μια ακόμη φορά ο πανικός και η βιασύνη δεν μας είχαν βγει σε καλό, αλλά ας ήταν μόνο το σκασμένο λάστιχο.

Αν και γενικά φοβόμουν τη νύχτα σε ερημικά μέρη, ένιωσα μια γαλήνια αύρα να με κυριεύει μόλις απέμεινα μόνη. Η καρδιά μου είχε σταματήσει να χτυπά δυνατά, λες και όλα πήγαιναν καλά. Το φεγγάρι έμοιαζε σαν χλωμός ήλιος και, συνηθίζοντας τα μάτια μου στο σκοτάδι, άρχισα να διακρίνω όλο και περισσότερες λεπτομέρειες γύρω μου.

Στα αυτιά μου έφτασε ο απαλός ήχος του νερού που κυλούσε στην κοίτη του ποταμού. Από τη μια βίωνα μια στιγμή μοναδικής ηρεμίας, αλλά από την άλλη ευχόμουν σύντομα να φύγουμε για να πάμε κοντά της.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που αποζητούσα να μείνω εντελώς μόνη. Γι' αυτόν τον λόγο, επί μια βδομάδα που ήμασταν στο χωριό έκανα μεγάλους περιπάτους μέχρι την πηγή που υπήρχε δίπλα από το χειμερινό καταφύγιο. Κάτι που

για μένα ήταν πραγματικό γιατρικό. Η πρόσκαιρη αίσθηση ελευθερίας μου έδινε τη δυνατότητα να σκέφτομαι και να αντέχω την ανιαρή και μίζερη ζωή που ζούσα όσο, υποτίθεται, κάναμε διακοπές: μια βδομάδα κάπου στη θάλασσα και μια βδομάδα στα Σκιούπια.

Σπάνια παρεκκλίναμε από αυτό το πρόγραμμα και νομίζω πως ήταν και μια από τις αιτίες που ένιωθα τόσο έντονα τη θλίψη να φτάνει μέχρι το μεδούλι μου. Όχι όταν ήμουν εντελώς μόνη, αλλά κυρίως όταν περιστοιχιζόμουν από άλλους ανθρώπους, όπως ο Στέλιος, οι φίλοι και η οικογένειά του.

Αυτές οι μοναχικές στιγμές λοιπόν κοντά στο δάσος ήταν οι μοναδικές κατά τις οποίες συνδεόμουν πραγματικά με τον εσωτερικό μου κόσμο. Υπήρχαν φορές που αναρωτιόμουν αν το θέμα που είχα γενικότερα με την επικοινωνία με τους άλλους ανθρώπους οφειλόταν τελικά σε εμένα. Ήξερα καλά πως με χαρακτήριζαν παράξενη και ακατάδεχτη, αλλά λίγο με ένοιαζε.

Αναστενάζοντας, κοίταξα την ώρα στην οθόνη του κινητού. Τα λεπτά κυλούσαν βασανιστικά αργά. Μη μπορώντας να κάνω κάτι, προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου πως όλα θα πήγαιναν καλά με το κορίτσι μου.

Έτσι όπως καθόμουν στο σκοτάδι, σκεφτόμουν πως αν χρειαζόταν να μείνουμε αρκετά στην Αθήνα, θα έπρεπε με κάποιον τρόπο να πάρουμε όλα μας τα πράγματα από τα Σκιούπια. Σε μερικές μέρες, έτσι κι αλλιώς, και οι δυο θα γυρίζαμε στις δουλειές μας. Εγώ στους αγαπημένους μου μαθητές και στα ιδιαίτερα μας, και ο Στέλιος στο λογιστικό του γραφείο.

Ένα από αυτά που μου έδιναν ακόμη δύναμη ήταν η αγάπη μου για τη δουλειά μου. Χαιρόμουν τόσο κάθε φορά

που κάποιος μαθητής μου πετύχαινε τους στόχους του, και ένιωθα σαν να ήταν δικό μου παιδί. Δεν αποζήτησα ποτέ τη μονιμότητα του Δημοσίου, ενώ το μόνο που ζήλευα ήταν οι συνάδελφοί μου που διορίζονταν ως αναπληρωτές σε νησιά της άγονης γραμμής.

Πολύ θα ήθελα να ήμουν στη θέση τους για μια χρονιά. Ένα από τα μεγαλύτερά μου όνειρα ήταν να περάσω έναν ολόκληρο χειμώνα κάπου απομονωμένη, κάνοντας απλώς τη δουλειά μου. Είχα πείσει τον εαυτό μου πως μόλις η Φοίβη θα ξεκινούσε σπουδές, θα έκανα όλες τις μεγάλες αλλαγές που ήθελα στη ζωή μου. Τελικά δεν τις έκανα. Τουλάχιστον όχι ακόμη.

Τα χρόνια όμως κυλούσαν, στενεύοντας τα δικά μου περιθώρια για τη ζωή που ονειρευόμουν να ζήσω. Αναβολές. Μεταθέσεις των επιθυμιών για ένα αργότερα που δεν ερχόταν ποτέ. Σαν τις δίαιτες που ξεκινούν από Δευτέρα.

Ακούγοντας έναν θόρυβο κράτησα την αναπνοή μου, καθώς παρατήρησα μια φιγούρα να διασχίζει τον δρόμο μερικά μέτρα μπροστά από το αυτοκίνητο. Τα έχασα, αλλά ευτυχώς κατάλαβα γρήγορα πως δεν επρόκειτο για κάποιο αρπακτικό.

Βγαίνοντας από τη σκιά των δέντρων –ναι, το φεγγάρι ήταν τόσο φωτεινό, που τα δέντρα είχαν και σκιά– κοίταξα πιο προσεχτικά και διέκρινα τις βούλες στη ράχη του. Τελικά, ήταν ένα μεγαλόσωμο ελάφι. Νιώθοντας προφανώς την παρουσία μου, σταμάτησε και στράφηκε προς το μέρος μου ανασηκώνοντας νευρικά τα αυτιά του.

Τα μάτια του λαμπύριζαν στο σκοτάδι και μπορούσα να το δω αρκετά καθαρά. Δεν ακουγόταν ούτε η ανάσα μου. Το ελάφι είχε απομείνει ακίνητο να κοιτάζει και μόνο όταν από

την άλλη μεριά φάνηκαν τα φώτα ενός αυτοκινήτου, έκανε ένα σάλτο κι έφυγε προς την ποταμιά και χάθηκε.

Τότε ξεφύσησα και πήρα μια διψασμένη ανάσα. Στο χωριό οι γηραιότεροι έλεγαν πως είναι τύχη να δεις ελάφι, και με αυτή τη σκέψη κοίταξα τριγύρω μήπως και το δω ξανά.

Όποιος κι αν ήταν αυτός που πλησίαζε, έφτασε απέναντι από το δικό μας αυτοκίνητο και σταμάτησε. Από την πόρτα του συνοδηγού βγήκε ο Στέλιος κρατώντας μια πλαστική φιάλη, και κατάλαβα πως ευτυχώς είχε βρει αυτό που ήθελε. Με τη βοήθεια του ανθρώπου από το καφενείο καταφέραμε να βάλουμε ένα ειδικό υγρό στο λάστιχο και μετά να το φουσκώσουμε για να επουλωθεί η μικρή τρύπα που είχαν ανοίξει οι κοφτερές πέτρες.

Είχαν περάσει πια δυο ώρες από τότε που είχαμε φύγει από το χωριό και μόλις φτάναμε κάτω από τα Μετέωρα, τα οποία ήταν λουσμένα στο ασημένιο φως της πανσελήνου. Όσες φορές κι αν τα είχα δει, πάντα με εντυπωσίαζε η επιβλητική ομορφιά τους και τα μοναστήρια που έμοιαζαν να έχουν φυτρώσει μέσα στους βράχους. Δεν θα ξεχάσω ποτέ πόσο όμορφα ήταν το βράδυ της Ανάστασης πριν από μερικά χρόνια. Μοναδική εμπειρία, από αυτές που θες να τις ξαναζήσεις.

Στο μεταξύ, είχαμε μιλήσει ξανά με τη Φοίβη. Της είχαν κάνει υπέρηχο και περίμενε τον γιατρό, αλλά μου είπε πως με δυσκολία κρατούσε τα μάτια της ανοιχτά. Την παρακάλεσα να κάνει υπομονή και να με καλέσει αν είχε κάτι νεότερο. Λίγο μετά ένιωσα κι εγώ τα βλέφαρά μου να βαραίνουν, αλλά δεν ήθελα να κοιμηθώ και εκείνος να οδηγεί μέσα στη νύχτα.

Στη γυναικολογική κλινική του νοσοκομείου επικρατούσε μεγάλη κινητικότητα. Λόγω μιας ανακαίνισης που γινόταν στα παλιά γραφεία των γιατρών, όλοι είχαν μεταφερθεί προσωρινά σε δυο μικρότερα δωμάτια δίπλα στη γραμματεία, κολλητά το ένα στο άλλο, που τα χώριζε μια χοντρή τζαμαρία.

Το ένα ήταν του διευθυντή και καθηγητή Λέων Σωτηρίου. Επειδή στο άλλο δεν χώραγαν όλοι, ο Άγης μοιραζόταν προσωρινά το γραφείο με τον μέντορά του, ο οποίος ήταν από τους κορυφαίους γυναικολόγους, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό.

Το επόμενο πρωινό ήταν και η μέρα που ο καθηγητής θα επέστρεφε από την άδειά του. Τις δεκαπέντε μέρες που έλειπε, είχε τακτική επικοινωνία μαζί του και με τους υπόλοιπους γιατρούς της ομάδας του, οι οποίοι τον ενημέρωναν για όλα τα σοβαρά περιστατικά.

Ο καθηγητής Σωτηρίου πήγαινε πάντα από τους πρώτους στην κλινική και έφευγε αργά το απόγευμα. Όλοι τον σέβονταν και πρώτος και καλύτερος ο Άγης, ο οποίος στα τριάντα τέσσερά του ένωθε τυχερός που τον είχε ως μέντορα. Γι' αυτόν τον λόγο, φρόντιζε να είναι συνεπής και διαβασμένος σε ό,τι αφορούσε τους ασθενείς.

Παρότι μικρόδειχνε και ήταν νεοφερμένος, είχε καταφέρει πολύ σύντομα να κερδίσει τον σεβασμό των συναδέλφων αλλά και του νοσηλευτικού προσωπικού. Ενώ ήταν προσιτός, κρατούσε ταυτόχρονα και τις απαραίτητες αποστάσεις.

Οι περγαμηνές που είχε από τις σπουδές του στην Ιατρική Αθηνών ήταν πολλές, και στο πρόσωπό του ο καθηγητής έβλεπε έναν πιθανό μελλοντικό αντικαταστάτη του, αλλά δεν είχε σκοπό να του το κάνει εύκολο.

Ο Άγης καθόταν στο γραφείο του και κοίταζε συγκεντρωμένος τα αποτελέσματα του υπερηχογραφήματος που είχαν κάνει στη Φοίβη. Πλησιάζοντας περισσότερο στην οθόνη, κράτησε ελάχιστα την αναπνοή του προσπαθώντας να σιγουρευτεί γι' αυτό που έβλεπε. Ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα ξεφύσησε και, χαϊδεύοντας το πιγούνι του, σηκώθηκε.

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στον διάδρομο της γυναικολογικής κλινικής. Πλησιάζοντας στο γκισέ της γραμματείας είπε στη νοσοκόμα που βρισκόταν εκεί: «Σε ποιον θάλαμο είναι η Κυριαζή;»

«Στον 607, γιατρέ».

Ο Άγης κατευθύνθηκε προς το μονόκλινο δωμάτιο της Φοίβης και χτυπώντας ανεπαίσθητα την πόρτα την άνοιξε και πέρασε μέσα. Ο Γιώργος, που είχε αποκοιμηθεί στην πολυθρόνα δίπλα στην επίσης κοιμισμένη Φοίβη, έκανε να ανασηκωθεί.

«Μη σηκώνεσαι», του είπε ψιθυριστά, αλλά εκείνος ήταν ήδη απέναντί του. «Δεν θέλω κάτι, πέρασα απλώς να δω πώς είναι», τον ενημέρωσε χαμηλόφωνα, παρασύροντάς τον προς την πόρτα για να μην την ξυπνήσουν.

«Ήταν πολύ κουρασμένη και τώρα κοιμάται βαθιά», είπε εμφανώς ταλαιπωρημένος και ο Γιώργος.

«Καλό θα είναι να κοιμηθείς κι εσύ όσο μπορείς. Θα πω στις νοσοκόμες να μην κάνουν πολύ θόρυβο όταν έρχονται».

Ο Άγης άνοιξε την πόρτα για να φύγει, και ο νεαρός τον ακολούθησε.

«Γιατρέ, βγήκαν τα αποτελέσματα του υπέρηχου;» είπε.

Αν και διστακτικά, του απάντησε: «Ναι, πριν από λίγο τα είδα...»

«Και;» τον διέκοψε ο Γιώργος με περισσότερη αγωνία.

Ο γιατρός κοίταξε στιγμιαία τη Φοίβη που συνέχιζε να κοιμάται. «Υπάρχει ένα πρωτόκολλο σε αυτές τις περιπτώσεις και θα πρέπει να ενημερωθεί πρώτα η οικογένεια. Από ό,τι ξέρω, έρχονται οι γονείς της. Θα μιλήσω πρώτα με εκείνους, και μετά είναι δική τους απόφαση για το τι θα σου πουν. Ελπίζω να καταλαβαίνεις...»

«Ναι, απόλυτα. Πείτε μου μόνο αν είναι κάτι σοβαρό, αν κινδυνεύει», τον ικέτεψε ο νεαρός, φέρνοντάς τον σε δύσκολη θέση.

«Θα τα πούμε όλα σε λίγες ώρες», απάντησε και έκανε να φύγει, αλλά κοντοστάθηκε. Εκτός από γιατρός ήταν και άνθρωπος, και ένιωσε την αγωνία του αγοριού. «Για να σε καθησυχάσω, πάντως, θα σου αναφέρω πως για την ώρα είναι όλα υπό έλεγχο. Πήγαινε να ξεκουραστείς τώρα. Είναι σε καλά χέρια, να ξέρεις».

Χωρίς να περιμένει απάντηση, έφυγε προς το βάθος του διαδρόμου. Ο Γιώργος απέμεινε να τον κοιτάζει μέχρι που μπήκε στη γραμματεία του ορόφου. Αποκαμωμένος, έκανε μεταβολή και επέστρεψε στο δωμάτιο. Έπιασε το κινητό του από το κομοδίνο και διαπίστωσε πως είχε σβήσει, αφού η μπαταρία είχε εξαντληθεί.

Μη μπορώντας στην παρούσα φάση να κάνει κάτι, βολεύτηκε όπως όπως στη θέση του και, με το σώμα γυρισμένο προς τη Φοίβη, έμεινε να την κοιτάζει. Δεν του πήρε πολλή ώρα για να αποκοιμηθεί.